

Arrest

nr. 287 055 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERDUSSEN *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 april 2021. Op dezelfde dag dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juli 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en moslim te zijn. U bent geboren op (...) 2000 in Zakhel Qadima, wat behoort tot de stad Kunduz in de provincie Kunduz. U ging tot de zevende graad naar school, waarna u werkte in een winkel voor elektronische toestellen.

Uw vader was werkzaam bij UNICEF, vanaf 2004 of 2005 tot 2006 of 2007. Vervolgens werd hij leerkracht op de lokale school van Zakhel, waar hij aan de eerste, tweede en derde graad les gaf. Het 'Afghan National Army' (ANA) kwam één of twee keer per maand langs op de school om te informeren bij leerkrachten over de situatie van de scholen en de regio in het algemeen. Uw vaders collega's waren M.S., A.R., H.T., M.B. en Mu.S.. M.S. was eerst leerkracht en werd vervolgens directeur. Toen Kunduz in de handen van de Taliban viel, geraakte M.S. op het verkeerde pad en sloot hij zich aan bij de Taliban. Omwille van de gesprekken tussen het nationale leger en uw vader, beschuldigden de Taliban uw vader van spionage. M.S. wist bovendien dat uw vader in het verleden nog voor UNICEF gewerkt had. Op een dag was uw vader onderweg van Kabul terug naar huis na een zakenreis, wanneer hij u opbelde. Hij zei u boodschappen te halen en met hem mee huiswaarts te keren. H.A., de eigenaar van de winkel, stelde voor om te bidden, ieders op zijn beurt boodschappen te doen en vervolgens samen naar het dorp terug te keren. U ging akkoord. Toen u terug aan de winkel kwam na uw boodschappen, arriveerde uw schoonbroer Z.. Hij vroeg of hij u mocht meenemen en zette uw telefoon uit. Hij nam u mee naar zijn woning in Maidan Pakta. Uw zus arriveerde. Ze vertelde u dat uw vader gedood was door de Taliban. Uw moeder was hier getuige van. De Taliban vroegen vervolgens aan uw moeder waar u zich bevond. U verbleef drie dagen in het huis van uw schoonbroer Z., waarna hij u meenam naar een vriend in Kabul. U dook drie weken onder in Kabul. U verliet vervolgens het land in 1399 (maart 2020 - maart 2021). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Roemenië (waar uw vingerafdrukken werden genomen), Tsjechië, Slowakije en Duitsland (waar uw vingerafdrukken werden genomen). U was ongeveer negen maanden onderweg. U arriveerde op 26 april 2021 in België en u diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw moeder, de taskara van uw vader, een attest betreffende de opleiding van uw vader, een evaluatieformulier van uw vader, een werkgeschiedenis van uw vader, een brief van het Ministerie van Onderwijs, een brief van het Ministerie van Werk en Arbeidsgeschiktheid, een formulier van het Ministerie van Werk en Arbeidsgeschiktheid, acht foto's van uw vader, een attest van UNICEF van uw vader, een badge van Child Fund Afghanistan (CFA) van uw vader, een attest van CFA van uw vader en medische documenten van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de uiteenlopende verklaringen die u aflegt bij de asielinstanties, meer bepaald omtrent de tijdlijn van de door u verklaarde problemen met de Taliban. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonbroer Z. u drie tot vier maanden voor uw vertrek kwam opzoeken in de winkel, waarna hij u meenam naar zijn woning. U vertelde vervolgens dat u vijftien dagen bent ondergedoken in het huis van uw schoonbroer en zus, waarna hij u naar Kabul bracht en u drie maanden bij verre familie van Z. onderdook (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, geheel anders, dat u slechts drie dagen bij uw schoonbroer verbleef (NPO, p.16 & p.17 & p.23). Vervolgens stelt u dat u drie weken in Kabul onderdook (NPO, p.11 & p.16). Nogmaals gevraagd hoe lang u (bij H.) in Kabul verbleef, bevestigt u voor een derde maal dat u er drie weken was (NPO, p.17 & p.23). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, herhaalt u uw verklaringen en stelt u dat de tolk bij de DVZ misschien een fout heeft gemaakt, of dat dit misschien fout werd genoteerd bij de DVZ. U wordt gewezen op de correcties van uw verklaringen bij de DVZ die voorafgaandelijk aan uw persoonlijk onderhoud reeds werden doorgestuurd door uw advocaat. Gevraagd om welke reden deze verschillen in de tijdlijn dan niet mee werden gecorrigeerd indien ze fout werden genoteerd bij de DVZ, antwoordt u dat u deze documenten niet heeft

ontvangen. Het CGVS wijst u op uw handtekening onderaan het ontvangstbewijs van deze vragenlijst, waarop u stelt dat u de taal niet kende; als u Frans of Engels zou kennen, dan zou u hebben getekend gezien er dan geen tolk nodig was geweest (NPO, p.21). Echter kan deze uitleg niet verklaren waarom u dan wel correcties doorstuurde over andere aspecten van uw verklaringen en niet over deze tijdsindicaties. De loutere ontkenning van de ontvangst en correcties van de vragenlijst, geven minstens de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Nogmaals gevraagd naar verduidelijking omtrent de correcties die uw advocaat doorstuurde, ontkent u dat u ooit correcties heeft gemaakt na het interview bij de DVZ: "Ik tekende het interview en ik praatte niet over de correcties nadien." (NPO, p.22). Daarenboven ontkent u überhaupt ooit te hebben gesproken met uw advocaat over de vragenlijst van het CGVS die opgesteld werd bij de DVZ, wat door de aanwezige advocaat dan weer betwist wordt. Het lijkt uitgesloten dat uw advocaat uw verklaringen zonder uw medeweten zou corrigeren en doorsturen. Deze persoon heeft er immers geen enkel belang bij uw verklaringen incorrect weer te geven. Vervolgens herhaalt u nogmaals dat u de taal niet kent (NPO, p.23). Echter was een tolk aanwezig, waarover u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf deze goed te hebben begrepen (NPO, p.4). Uw uitleg vormt duidelijk geen afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban.

Er dient voorts nog een opvallende incoherentie te worden vastgesteld doorheen uw verklaringen, wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. Bij de DVZ werd u gevraagd om welke reden de Taliban ook naar u vroegen, waarop u antwoordde dat u dit niet weet. Echter vermoedde u dat gezien de Taliban uw vader van spionage verdachten, u hier ook voor werd verdacht. Daarenboven stelde u dat u in een winkel werkte recht tegenover een vaak gefrequenteerde halte. U was hierdoor van veel dingen op de hoogte waardoor de Taliban u wilden doden, zo vertelde u bij de DVZ. U stelde vervolgens dat de baas van de winkel vermoedelijk een contract was aangegaan met het leger (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nergens spontaan aan dat u zelf gevisieerd zou zijn geweest door de Taliban omwille van de positie van de winkel tegenover een halte (NPO, p.10-11). U wordt nochtans gevraagd om welke reden de Taliban u zouden willen doden, waarop u stelt dat u de reden niet kent (NPO, p.17). Nogmaals wordt u om opheldering gevraagd om welke reden u gevisieerd zou worden nadat uw vader reeds slachtoffer was van de Taliban. U geeft wederom een vaag antwoord en draait om de hete brei met algemeenheden over spionage, doch geen enkel concreet element inzake uw persoonlijke situatie. U herhaalt bovendien de vragen die het CGVS u stelt, wat nergens toe leidt (NPO, p.20). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ omtrent de winkel, geeft u alsnog een uitgebreide verklaring omtrent de winkel en het contract met de overheid. U stelt vervolgens dat het CGVS u niet naar de winkel heeft gevraagd, enkel naar uw woning in uw dorp (NPO, p.21). Dat u gevisieerd zou worden omwille van deze reden (nl. de winkel) kan men bezwaarlijk een detail noemen; deze informatie is volstrekt belangrijk én relevant voor uw asielrelaas en dient u zelf spontaan aan te reiken. Indien niet, moge mijn verwachten dat u dit alsnog aanhaalt wanneer hier specifiek naar gevraagd wordt. Dat u hier geheel geen melding van maakt bij het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Tal van andere zaken onderlijnen het ongeloofwaardige karakter van deze problemen. U stelt dat uw vader vanaf ongeveer 2004 of 2005 drie of vier jaar werkzaam was voor UNICEF. Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de job van uw vader voor UNICEF niet actueel blijkt om een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aantonen. Immers, zijn rol bij UNICEF is vele jaren zonder gevolg gebleven voor hem en zijn gezin. Dat deze tewerkstelling dan meer dan tien jaar later plots voor problemen zou zorgen en zou leiden tot zijn dood en uw vertrek, is dan ook weinig aannemelijk. U stelt namelijk dat uw vader na zijn werkzaamheden voor UNICEF nog ongeveer 18 of 19 jaar (!) tewerkgesteld was als leraar (NPO, p.12). Dat de Taliban uw vader plots viseren en hem beschuldigen van spionage omwille van zijn eerdere werkzaamheden die zoveel jaren eerder plaatsvonden, kan aldus niet overtuigen. Des te meer gezien u stelt dat de Taliban hiervan op de hoogte kwamen via S.M., een ex-collega van uw vader in de school die zich bij de Taliban aansloot ten tijde van de val van Kunduz (NPO, p.13). S.M. zou reeds jaren op de hoogte zijn geweest van uw vaders werkzaamheden en zou, volgens uw verklaringen, zich rond 2015 hebben aangesloten bij de Taliban. Uw vader werd volgens uw verklaringen enkele weken voor uw vertrek uit Afghanistan gedood in 1399 (maart 2020-maart 2021). Dat de Taliban vervolgens nog 5 tot 6 jaar hebben gewacht om uw vader te doden, is evenmin aannemelijk. Dat u stelt dat uw vader gezien werd met het leger in het dorp wanneer de overheid informatie kwam inwinnen, kan eveneens niet overtuigen als argument waarom net úw vader gevisieerd werd. U vertelt namelijk dat het leger langskwam en informatie vroeg aan zowat alle leerkrachten van de school - dus niet alleen met uw vader -, alsook dat zij met andere burgers spraken (NPO, p.14-15). U verklaart bovendien dat het leger iedereen die voorbij kwam in jullie regio alsook in de omliggende regio controleerde en vragen stelde. Gevraagd of uw vader de enige leerkracht van de school was die benaderd werd door het ANA, antwoordt u negatief: ook andere leerkrachten en de directeur werden bevroegd (NPO, p.15). Voorts verklaart u dat uw vader niets in ruil

kreeg voor zijn informatie aan het ANA. U vertelt dat hij enkel over de situatie van de regio en de veiligheidsproblemen sprak (NPO, p.16). U kan derhalve niet in concreto aantonen waarom net uw vader werd geïdoleerd door de Taliban en niet andere dorpelingen of leerkrachten. Ook stelt het CGVS vraagtekens bij het overlijden van directeur S.A.R. (NPO, p.18). U kan ondermeer niet verklaren om welke reden hij gedood werd door de Taliban (NPO, p.19). Voorts wenst het CGVS nog op te merken dat u weinig waarschijnlijke verklaringen aflegt omtrent uw schoolgaan. U verklaart dat u reeds zes maanden gestopt was met naar schoolgaan en in de plaats ervan ging werken, alvorens uw vader hiervan op de hoogte kwam. Echter was uw vader leerkracht op de school waar u uiteindelijk niet meer naartoe ging. Dat hij dit dan niet heeft opgemerkt, doet andermaal de wenkbrauwen fronsen. Bovendien stelt u te zijn gaan werken om uw familie te onderhouden; indien u geld verdiende voor uw familie, zou uw vader op de hoogte zijn van dit extra inkomen (NPO, p.13-14). Ook deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aan.

Naast de problemen uw vader en uzelf door de Taliban, haalt u enkele malen verwestering aan als motief voor uw verzoek om internationale bescherming.

U stelt dat u verwesterd bent omdat u zelf wilt kiezen wat te doen; of dat alcohol drinken, hasjiesj roken of een eigen gekozen haarstijl betreft (NPO, p.19). U stelt dat de Taliban u zouden viseren indien zij wisten dat u met een vrouw sprak of alcohol zou hebben gedronken (NPO, p.17). Voorts verklaart u dat de Taliban uw persoonlijke mensenrechten schenden, alsook u zouden dwingen te bidden of tot andere zaken zouden verplichten (NPO, p.19). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat het consumeren van alcohol of hasjiesj en uw haarstijl deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit aanpast indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw moeder en de taskara van uw vader kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die u en uw familie in Afghanistan gekend zouden hebben. Deze tonen immers louter jullie identiteit aan, wat in deze beslissing niet betwist wordt. Het attest betreffende de opleiding van uw vader, het evaluatieformulier van uw vader, de werkgeschiedenis van uw vader, de brief van het Ministerie van Onderwijs, de brief van het Ministerie van Werk en Arbeidsgeschiktheid en het formulier van het Ministerie van Werk en Arbeidsgeschiktheid zijn slechts aanduidingen van uw vaders werkzaamheden als leraar in Afghanistan. Echter, deze stukken kunnen geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen. Dit betreft eveneens het attest van UNICEF van uw vader, de badge van CFA van uw vader en het attest van CFA van uw vader. Deze tonen uw vaders activiteiten voor UNICEF en CFA aan in de periode van 2004, wat het CGVS niet meteen betwist. De acht foto's van uw vader worden op dezelfde wijze beoordeeld. De medische documenten van uw moeder verwijzen slechts naar de gezondheidsproblemen van uw moeder, waardoor deze stukken geenszins aanzien kunnen worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen.

Bovendien wenst het CGVS volledigheidshalve toch aan te geven dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

Uw advocaat heeft na het versturen van uw persoonlijk onderhoud laten weten dat u niet in staat was correcties te versturen binnen de wettelijke termijn. Wat dit betreft volstaat het om vast te stellen dat de termijn die de wetgever voldoende achtte door het CGVS werd gerespecteerd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken

gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in

geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat immers na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information

Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een appreciatiefout alsook op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2. Vooreerst wijst de verzoekende partij op haar bijzonder profiel en de elementen die volgens haar niet worden betwist, met name haar identiteit en nationaliteit, haar herkomst uit de provincie Kunduz, haar geloofsovertuiging als moslim, de identiteit van haar vader, dat zij de zoon is van haar vader, de werkzaamheden van haar vader bij UNICEF en als leerkracht, diens contact met het Afghaanse leger, de dood van haar vader door de taliban, haar aankomst in Europa in 2021, haar verzoek om internationale bescherming in België, haar gebruik van Facebook en TikTok en het feit dat zij wilt kunnen kiezen wat zij wilt doen. Tevens is de verzoekende partij van mening dat er nieuwe elementen zijn die haar

“verwestering” versterken, met name dat zij in Lokeren voor een bedrijf werkte waar zij regelmatig in contact kwam met vrouwen en dat zij zich op sociale media uitspreekt tegen het talibanregime en de Afghaanse bevolking aanmoedigt. Zij betoogt voorts dat:

“Zelfs als bepaalde “grijze zones” na dit beroep zouden blijven bestaan moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hierboven genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoeker heeft zijn land vrij jong verlaten (20 jaar). Hij werkt in het Nederlands, in een firma waar hij vrouwen ontmoet, hij drinkt alcohol, bid [sic] niet, hij gebruikt Facebook en Tiktok en deelt zijn steun tegen de Taliban. Hij is een jonge man die voor bijna 2 jaar in België leeft en die vormende jaren hier heeft doorgebracht.

Verzoeker is dus niet meer zo vertrouwd met de normen, waarden en gebruiken van zijn land van herkomst, en nog minder van de taliban. Hij wenst dat zijn fundamentele rechten gerespecteerd worden en zijn vrijheden [...].

In geval van terugkeer zal hij zijn houding niet kunnen veranderen. Hij zal worden beschouwd als verwesterd of ten minste als dichter staand van het Westen.

Hij vreest voor vervolging wegens een (vermeende) politieke overtuiging.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing inzake haar eigenlijke vluchtrelaas. Zij betwist deze motieven en meent dat haar relaas wel degelijk geloofwaardig is. Met betrekking tot haar “verwestering” betoogt zij dat:

“Verzoeker benadrukt dat het woord “verwestering” door het CGVS wordt gebruikt, niet door hem.

Wat verzoeker verklaarde is dat de persoonlijke mensenrechten geschonden worden (NPO, p. 19) en dat namelijk, het regime van de Taliban bemoeit zich op indringende wijze met het persoonlijke leven van de bevolking die ze niet als Mens beschouwen: de religie, het gedrag, het kapsel, de kledingstijl, wat je kunt eten, wat je kunt drinken, enz :

[...]

(NPO, p. 17)

[...]

(NPO, p. 19)

Door verzoekers verklaring te minimaliseren en verminderen tot “alcohol drinken” “hashiesj roken” en een “eigen haarstijl” kiezen ontkent verwerende partij het essentiële punt: verzoekers eis tot eerbiediging van zijn grondrechten.

Verzoeker heeft duidelijk ingeroepen dat zijn vrees te maken heeft met fundamentele rechten : recht tot eerbiediging van zijn privé-leven, vrijheid van meningsuiting, vrijheid van godsdienst, vrijheid van gedachte, vrijheid van verkeer, enz.

De kwestie van “verwestering” is secundair, de vraag is hoe een Afghaanse onderdaan wenst te leven. En verzoeker wenst te leven in een samenleving waar zijn wil en zijn persoonlijke vrijheden gerespecteerd worden, wat niet het geval is in Afghanistan.

De eerbiediging van iemands grondrechten heeft dagelijks betrekking op zaken die voor “ons” - westerlingen - vrij banaal zijn, zoals hoe we ons kleden, wat we drinken, wat we eten, voor wie we bidden, naar wie we luisteren, enz. Zeker, deze dingen kunnen voor ons banaal lijken, maar wanneer ze ons worden ontnomen, wordt hun belang fundamenteel en beseffen we dat het grondrechten zijn.

Verzoeker kwam aan in Europa als jonge volwassene. Sinds zijn aankomst werd hij beïnvloed door de Europese en dan Belgische gewoonten, de Belgische mode en de Belgische jeugd, samen met de “Europese waarden”. Vervolgens gedraagt hij zich als een westerling, kleedt hij zich als een westerling,... Er moet ook worden vastgesteld dat er nooit vragen werden gesteld aan verzoeker over wat “verwestering” voor hem betekent. De conclusie van verwerende partij berust enkel op spontane verklaring van verzoeker op vragen die eigenlijk niets met “verwestering” te maken hebben. Op zijn minst had verwerende partij verzoeker moeten bevragen over wat verwestering voor hem wil zeggen vooraleer te besluiten dat hij er niet in is geslaagd aan te tonen dat hij dermate zulke verwestering risico’s loopt tot vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling.

Hij werkt in een de Nederlandstalige regio, met vrouwen. Hij gebruikt de sociale netwerken van Facebook en Tiktok en verspreidt steunberichten aan de Afghaanse gemeenschap, tegen de Taliban.

Verwerende partij heeft duidelijk geen voldoende analyse gemaakt van verzoekers “verwestering” door deze te beperken tot drinken, roken of zijn haar doen. Verwerende partij had toegang tot verzoekers Facebook en Tiktok accounts laar heeft geen opzoekingen gedaan. Geen enkele vragen werden ook gesteld aan verzoeker over zijn werk in België en hoe zijn levensstijl in België hem risico’s opbrengt.

Echter weet men dat de taliban zulk gedrag en zulke houding niet tolereren. Verzoeker zal dus vervolgd worden door de taliban in geval van terugkeer.

Deze perceptie zal versterkt worden vanwege zijn jonge leeftijd en zijn voorbije verblijf in Europa (in die zin, zie het arrest van Uw Raad nr. 278 700 dd. 13.10.2022)”

Met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten betoogt de verzoekende partij onder meer dat: *“Deze documenten hebben betrekking op de bedreigingen van de taliban, en met het bewijs van zijn problemen in Afghanistan, en aangezien verzoeker heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor het aantonen van (de actualiteit van) zijn vrees, kan de houding van verwerende partij niet worden gevolgd.”*

De verzoekende partij concludeert dat zij moet worden erkend als vluchteling daar zij vervolging vreest *“wegens politieke redenen (vermeende politieke overtuiging) alsmede wegens het feit dat hij tot verschillende sociale groepen behoort (als zoon van iemand die voor het Westen werkte en banden had met de Afghaanse leger, als zoon van een leerkracht, als een jonge verwesterde jongen, en als een teruggekeerde (afgewezen) asielzoeker)”*. Zij citeert uit twee rapporten en benadrukt dat *“personen die banden hebben of hebben gehad met buitenlandse machten en met de veiligheidsinstellingen van de voormalige regering, en onder andere personen die in voormalige politie-eenheden dienden, het doelwit van de taliban vormen. De leerkrachten worden ook geveiseerd.”* De verzoekende partij wijst erop dat zij vanwege de politieke en veiligheidssituatie in Afghanistan *de facto* geen adequate bescherming van de “autoriteiten” kan krijgen en dat er geen intern vestigingsalternatief bestaat.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt de verzoekende partij onder andere dat: *“hij vreest ernstige schade (zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), door de taliban, omwille van zijn vaders profiel en daden alsook omwille van zijn eigen profiel en afkomst (supra)”*. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is de verzoekende partij van mening dat door de commissaris-generaal geen afdoende analyse werd gemaakt van de veiligheidssituatie in Kunduz. Zij citeert uit verschillende rapporten en benadrukt dat de provincie Kunduz in de top 10 staat van de cijfers van geregistreerde veiligheidsincidenten, waarvan ook burgers het slachtoffer zijn. De verzoekende partij concludeert dat:

“In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, toont verzoekende partij aan dat er een situatie van willekeurig geweld bestaat, in het bijzonder in Kunduz, in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en dat verzoeker op deze basis de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Deze risico is verhoogd door het specifiek profiel van verzoeker (supra [...]) : hij heeft zijn land verlaten erg jong, hij werkte in België in het Nederlandse taal, bid [sic] niet meer, wenst het respect van zijn vrijheden, respecteert de waarden en “normen” van zijn religie niet meer, hij gebruikt Facebook en tiktok en verspreidt informatie tegen de Taliban. Hij zal worden beschouwd als verwesterd of ten minste als dichter staand van het Westen.

In het bijzonder moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar willekeurig geweld heerst, alsook van het feit dat hij zal terugkeren als een verwesterde jongen volwassene en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd.”

De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift bewijzen van haar tewerkstelling in België (stuk 3) en van haar activiteiten op sociale media (stuk 4).

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij haar analyse van de algemene situatie in Afghanistan actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“COI Query Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023;
- het rapport *“Afghanistan. Security Situation”* van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022;
- het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022;
- het rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020;
- het rapport *“Afghanistan. Targeting of individuals”* van EUAA van april 2022.

Zij vermeldt in haar aanvullende nota eveneens het rapport "Afghanistan Security Situation Update" van EASO van september 2021 doch brengt hiervan geen weblink bij.

3.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij twee aanvullende nota's neer. Bij haar eerste aanvullende nota voegt zij de volgende stukken:

- "Foto's van verzoeker in België en Europa, feestend, sportschoolbezoek, bezoek aan België en Europa (bewijsstuk 1)",
- "Uittreksels van verzoekers Facebook-account, waarop te zien is dat hij zijn steun betuigt aan mensenrechtenverdedigers (Manzoor Pashteen) of dat hij als profielfoto de foto gebruikt van Mohammad Najibullah, een voormalige Afghaanse president die in 1996 door de Taliban is vermoord (bewijsstuk 2)",
- Voorschrift dat namens verzoeksters moeder is afgegeven door het Patal Hospital, gevestigd te Karachi, Pakistan (bewijsstuk 3)".

Zij betoogt dienaangaande dat:

"De eerste twee bewijsstukken worden toegevoegd aan alle in het schriftelijke verzoekschrift aangevoerde bewijzen om aan te tonen dat verzoeker, die bijna twee jaar in België verblijft, daar een veel vrijer leven leidt: hij gaat uit, feest, drinkt alcohol, gaat naar de sportschool, kleedt zich zoals hij wil, enz.

Het medisch voorschrift op naam van verzoekers moeder is ook toegevoegd aan de aangevoerde elementen, aangezien het bewijst dat de moeder naar Pakistan is gegaan om het ziekenhuis te bezoeken, wat een extra factor van risico op vervolging door de Taliban vormt."

Bij haar tweede aanvullende nota voegt de verzoekende partij de volgende stukken:

- "foto van verzoekster in Afghanistan",
- "foto van verzoekster in België met het kind van een vriend",
- "foto van het liefje van verzoekster".

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen van de taliban omwille van de werkzaamheden van haar vader voor UNICEF en als leerkracht. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die de verzoekende partij beweert te hebben gekend met de taliban naar aanleiding van de tewerkstelling van haar vader voor UNICEF en als leerkracht. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdsverloop van het onderduiken nadat zij in het vizier van de taliban zou zijn gekomen zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning doet gelden: *“Allereerst dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de uiteenlopende verklaringen die u aflegt bij de asielinstanties, meer bepaald omtrent de tijdlijn van de door u verklaarde problemen met de Taliban. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonbroer Z. u drie tot vier maanden voor uw vertrek kwam opzoeken in de winkel, waarna hij u meenam naar zijn woning. U vertelde vervolgens dat u vijftien dagen bent ondergedoken in het huis van uw schoonbroer en zus, waarna hij u naar Kabul bracht en u drie maanden bij verre familie van Z. onderdook (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, geheel anders, dat u slechts drie dagen bij uw schoonbroer verbleef (NPO, p.16 & p.17 & p.23). Vervolgens stelt u dat u drie weken in Kabul onderdook (NPO, p.11 & p.16). Nogmaals gevraagd hoe lang u (bij H.) in Kabul verbleef, bevestigt u voor een derde maal dat u er drie weken was (NPO, p.17 & p.23). Met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, herhaalt u uw verklaringen en stelt u dat de tolk bij de DVZ misschien een fout heeft gemaakt, of dat dit misschien fout werd genoteerd bij de DVZ. U wordt gewezen op de correcties van uw verklaringen bij de DVZ die voorafgaandelijk aan uw persoonlijk onderhoud reeds werden doorgestuurd door uw advocaat. Gevraagd om welke reden deze verschillen in de tijdlijn dan niet mee werden gecorrigeerd indien ze fout werden genoteerd bij de DVZ, antwoordt u dat u deze documenten niet heeft ontvangen. Het CGVS wijst u op uw handtekening onderaan het ontvangstbewijs van deze vragenlijst, waarop u stelt dat u de taal niet kende; als u Frans of Engels zou kennen, dan zou u hebben getekend gezien er dan geen tolk nodig was geweest (NPO, p.21). Echter kan deze uitleg niet verklaren waarom u dan wel correcties doorstuurde over andere aspecten van uw verklaringen en niet over deze tijdsindicaties. De loutere ontkenning van de ontvangst en correcties van de vragenlijst, geven minstens de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Nogmaals gevraagd naar verduidelijking omtrent de correcties die uw advocaat doorstuurde, ontkent u dat u ooit correcties heeft gemaakt na het interview bij de DVZ: “Ik tekende het interview en ik praatte niet over de correcties nadien.” (NPO, p.22). Daarenboven ontkent u überhaupt ooit te hebben gesproken met uw advocaat over de vragenlijst van het CGVS die opgesteld werd bij de DVZ, wat door de aanwezige advocaat dan weer betwist wordt. Het lijkt uitgesloten dat uw advocaat uw verklaringen zonder uw medeweten zou corrigeren en doorsturen. Deze persoon heeft er immers geen enkel belang bij uw verklaringen incorrect weer te geven. Vervolgens herhaalt u nogmaals dat u de taal niet kent (NPO, p.23). Echter was een tolk aanwezig, waarover u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangaf deze goed te hebben begrepen (NPO, p.4). Uw uitleg vormt duidelijk geen afdoende verklaring voor de vastgestelde incoherentie. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de Taliban.”*

(ii) de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij persoonlijk door de taliban werd geïnterviewd omdat de winkel waar zij werkte tegenover een drukke bushalte was gelegen en zij zodoende van veel dingen op de hoogte was, terwijl zij hiervan tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS zelf geen spontane melding maakte en integendeel verklaarde niet te weten waarom de taliban haar zouden willen doden. Zij verschaft slechts uitleg over de ligging van de winkel nadat zij met haar verklaringen dienaangaande afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd. Gelet op de relevantie hiervan kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij dit element zelf spontaan zou vermelden.

(iii) het aannemelijk is dat de vader van de verzoekende partij sedert 2004-2005 ongeveer drie à vier jaar werkzaam was voor UNICEF, nadien vele jaren probleemloos als leerkracht kon werken en ook nog nadat zijn ex-collega, die van zijn werk voor UNICEF op de hoogte was, in 2015 lid werd van de taliban, terwijl hij pas enkele weken voor het vertrek van de verzoekende partij uit Afghanistan plots werd geïnterviewd door de taliban omwille van zijn vroegere werk voor UNICEF. Dat haar vader contact had met het Afghaanse leger kan evenmin overtuigen, aangezien de verzoekende partij verklaart dat het leger met bijna alle leerkrachten van de school alsook met andere burgers sprak en dat haar vader het hierbij enkel had over de situatie in de regio en de veiligheidsproblemen. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk waarom specifiek haar vader in deze context zou zijn geïnterviewd. Dit klemt des te meer daar de verzoekende partij niet kan verklaren waarom de directeur van de school door de taliban zou zijn vermoord. Het is voorts evenmin aannemelijk dat de vader van de verzoekende partij niet zou hebben

geweten dat de verzoekende partij niet meer naar school ging, temeer daar hij op dezelfde plaats was tewerkgesteld en de verzoekende partij zou zijn gaan werken om de familie te onderhouden.

(iv) de door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen. De taskara's bevestigen louter de identiteit van de verzoekende partij, haar vader en haar moeder. De documenten inzake de tewerkstelling van de vader van de verzoekende partij bevestigen diens werk voor UNICEF en als leerkracht, doch hieruit blijkt niet dat de verzoekende partij en/of haar vader omwille hiervan zouden zijn gevisieerd door de taliban. De medische documenten van de moeder van de verzoekende partij handelen enkel over de medische gezondheidstoestand van haar moeder en vormen aldus geen bewijs van de aangehaalde vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoekende partij er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Inzake de tewerkstelling van haar vader voor UNICEF en als leerkracht, dient vastgesteld dat dit element wordt ondersteund door de dienaangaande door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en heden niet wordt betwist. Wat betreft de tewerkstelling van de vader van de verzoekende partij voor buitenlanders wordt gewezen op wat volgt.

Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden voor de buitenlandse organisaties hebben gewerkt (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 74-75; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, p. 67-68).

Uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden voor de buitenlandse organisaties hebben gewerkt (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 74-75; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, p. 67-68).

Er kan worden opgemerkt dat de taliban, kort na de machtsovername, een algehele amnestie voor medewerkers van buitenlandse organisaties hebben afgekondigd. Ondanks deze amnestie worden er echter wel veiligheidsincidenten gemeld, waarbij voormalige medewerkers van de regering of buitenlandse troepen worden gevisieerd en onderworpen aan handelingen die kunnen worden beschouwd als vervolging. Het gaat hierbij vaak om tolken, dan wel personen van wie men reden heeft om aan te nemen dat deze een potentiële bedreiging voor de taliban kunnen vormen, bijvoorbeeld mensen die geaffilieerd zijn met de NRF of de ISKP, of nog personen die hogere functies bekleedden en actief deelnamen aan de gewapende strijd. Elementen die het risicoprofiel bepalen zijn onder meer, de daadwerkelijke deelname aan gevechten tegen de taliban, de publieke kennis van de werkzaamheden (waarbij er gevallen bekend zijn van dorpelingen die tolken van buitenlandse troepen verraden, omwille van een toentertijd slechte behandeling van de lokale gemeenschap) of de persoonlijke omstandigheden, zoals de familiale achtergrond. Er wordt ook melding gemaakt van veiligheidsincidenten, die kaderen in persoonlijke vendetta's, waarbij de collaboratie met de buitenlandse troepen wordt gebruikt tegen deze personen. Ondanks deze diverse veiligheidsincidenten, die nopen tot een voorzichtige benadering van de profielen van voormalige medewerkers van buitenlandse troepen, wordt in de landeninformatie als dusdanig geen gewag gemaakt van een systematische vervolging van personen met het profiel van de vader van de verzoekende partij, met name een medewerker van UNICEF gedurende drie à vier jaar vanaf 2004-2005. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een vervolgingsvrees is bijgevolg nog steeds

een individueel onderzoek vereist, waarbij de verzoekende partij op haar eigen persoon betrokken elementen dient aan te dragen.

Voorts brengt de verzoekende partij in de loop van de procedure geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij als familielid van personen die in het verleden voor de een buitenlandse organisatie gewerkt heeft, geïdenticateerd zou worden. Voor familieleden van deze personen wordt in de EUAA "Country Guidance" niet in het algemeen aangenomen dat deze personen omwille van hun familieband vervolgingsdaden riskeren en moet bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij om die reden vervolging riskeren, rekening worden gehouden met risico-verhogende omstandigheden zoals de regio van herkomst, het geslacht of persoonlijke vijandschappen. De Raad kan deze analyse, in het licht van de beschikbare landeninformatie, bijtreden.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar verklaringen over haar vader verkeerd werden begrepen: "*Verzoeker heeft nooit verklaard dat het omwille van job bij UNICEF rond 2005 dat verzoekers vader vermoord werd door de Taliban.*" Even later betoogt zij echter dat haar vader "*als een verrader [werd] beschouwd omwille van zijn job bij UNICEF en omwille van zijn job als leraar en zijn banden met de Afghaanse soldaten*" (eigen onderlijning). De verzoekende partij kan niet op ernstige wijze enerzijds voorhouden dat haar verklaringen verkeerd werden begrepen en dat haar vader niet werd geïdenticateerd omwille van zijn vroegere werk voor UNICEF en anderzijds stellen dat hij onder andere omwille van zijn werk voor UNICEF werd geïdenticateerd. Waar zij stelt dat de taliban de macht hadden overgenomen en dat haar vaders ex-collega M.S. een rol speelde bij de beschuldiging van haar vader als verrader, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban haar vader gedurende vele jaren na zijn tewerkstelling bij UNICEF met rust zouden laten om hem omwille hiervan vlak voor het vertrek van de verzoekende partij uit Afghanistan toch te viseren, temeer daar zijn ex-collega M.S., die van zijn werk bij UNICEF op de hoogte was, reeds sedert 2015 lid werd van de taliban. De beweerde machtsovername door de taliban in Kunduz, vormt geen afdoende verklaring hiervoor. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban ook voordien reeds de operationele capaciteit hadden om een enkel individu als de vader van de verzoekende partij te viseren. Waar de verzoekende partij stelt dat haar vader tevens als verrader werd beschouwd omwille van zijn job als leerkracht en zijn contacten met het (toenmalige) Afghaanse leger, dient vastgesteld dat zij geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar vader als leerkracht zou dienen te worden geïdenticateerd alsook dat zijn contacten met het Afghaanse leger zich blijkens de verklaringen van de verzoekende partij beperkten tot opmerkingen over de algemene en veiligheidssituatie in de regio. Bezwaarlijk kan hieruit blijken dat haar vader actief tegen de taliban trachtte in te gaan en/of het Afghaanse leger hielp in zijn strijd tegen de taliban, temeer daar zij tevens verklaarde dat ook andere leerkrachten en burgers door het leger werden aangesproken. De verzoekende partij slaagt er evenwel niet in concreet te duiden waarom precies haar vader als gevolg hiervan zou worden geïdenticateerd. Dit klemt des te meer daar zij evenmin kan duiden waarom de directeur van de school door de taliban werd vermoord. Dat de taliban in het algemeen gewelddadig optreden, zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban niet zomaar willekeurig mensen viseren, temeer daar de taliban toentertijd in de gunst van de lokale bevolking trachtten te komen/blijven. Wat betreft de dood van de schooldirecteur komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan het *post factum* aanvoeren van de blote hypothese dat hij opkwam tegen de visies van de taliban en dat hij de school wou uitbreiden waar de taliban de naast de school gelegen moskee wilden uitbreiden. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij op het CGVS tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de periodes waarin zij zou zijn ondergedoken bij haar schoonbroer en in Kabul ten opzichte van hetgeen zij dienaangaande had verklaard op de Dienst Vreemdelingenzaken, komt zij in haar verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van haar verklaringen afgelegd op het CGVS, waarmee zij uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt of verklaart. Dat de tolk een fout zou hebben gemaakt of dat zij zich heeft vergist, kan niet overtuigen. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing terecht op dat de advocaat van de verzoekende partij voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud reeds correcties inzake het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakte, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hierin ook melding zou worden gemaakt van vertaalfouten of fouten die de verzoekende partij zelf zou hebben gemaakt inzake de periodes van onderduiken, *quod non*. Dat de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud bovendien opeens beweert dat zij geen correcties aan het interview heeft aangebracht en dit interview niet met haar advocaat had overlopen, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweringen.

Verder kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog steeds niet weet te preciseren waarom zij persoonlijk door de taliban zou worden geïdoleerd waar zij betoogt dat: *“Verzoeker weet niet waarom hij geïdoleerd werd door de Taliban maar hij vermoed [sic] dat het omwille van spionage is, via zijn vader en omwille van zijn job in de winkel”*. Zoals hierboven reeds kwam vast te staan, is het geenszins aannemelijk dat haar vader als verrader/spion zou worden beschouwd door de taliban aangezien de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet element aanbrengt dat in die richting zou kunnen wijzen. Het is bijgevolg evenmin aannemelijk dat de verzoekende partij vervolgens zelf ook van spionage zou worden verdacht. Waar de verzoekende partij stelt dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak over een *vermoeden* dat zij werd geïdoleerd omwille van de ligging van de winkel waar zij werkte vlakbij een drukke halte, doet zij geen afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij hiervan zelf spontaan geen melding meer maakte tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS, hoewel dergelijke zaken (ook al zouden het vermoedens zijn) wel degelijk van doorslaggevend belang zijn in het kader van het door haar aangevoerde vluchtrelaas. Hoe dan ook slaagt de verzoekende partij er middels dergelijke vermoedens nog steeds niet in concreet aan te tonen waarom zij persoonlijk door de taliban zou zijn geïdoleerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar vader in de voormiddag naar de school ging en zij zelf in de namiddag, waardoor hij niet wist dat zij niet langer naar school ging, komt zij niet verder dan het herhalen van haar eerdere verklaringen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Hiermee weerlegt zij echter nog steeds niet de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij verklaart dat zij ging werken om de familie te onderhouden doch dat haar vader hiervan niet op de hoogte zou zijn. Waar zij stelt dat haar vader wel zou geweten hebben dat zij in de voormiddag ging werken, dient vastgesteld dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar vader niet wist dat zij ging werken (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14: *“De eerste zes maanden wist hij niet dat ik was gestopt met school en ik ging werken.”*). Zij maakte hierbij nergens de opmerking dat haar vader wél zou geweten hebben dat zij in de voormiddag ging werken. Aldus spreekt zij haar eerdere verklaringen tegen, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar de verzoekende partij met betrekking tot de door haar voorgelegde documenten (zie map D in het administratief dossier) betoogt dat: *“Deze documenten hebben betrekking op de bedreigingen van de taliban, en met het bewijs van zijn problemen in Afghanistan, en aangezien verzoeker heeft getracht enig bewijs aan te dragen voor het aantonen van (de actualiteit van) zijn vrees, kan de houding van verwerende partij niet worden gevolgd.”*, laat zij na te duiden op welke wijze volgens haar uit deze documenten zou blijken dat zij en/of haar vader door de taliban werden geïdoleerd.

De documenten toegevoegd aan het verzoekschrift en de aanvullende nota's van de verzoekende partij hebben betrekking op haar leven in België en houden dan ook geen verband met haar vluchtrelaas, dat zich in Afghanistan afspeelt. Aldus werpen deze documenten geen ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij in haar eerste aanvullende nota verwijst naar een medisch voorschrift van haar moeder en betoogt dat: *“Het medisch voorschrift op naam van verzoekers moeder is ook toegevoegd aan de aangevoerde elementen, aangezien het bewijst dat de moeder naar Pakistan is gegaan om het ziekenhuis te bezoeken, wat een extra factor van risico op vervolging door de Taliban vormt.”*, laat zij na concreet te duiden op welke wijze het bezoeken van een ziekenhuis in Pakistan door haar moeder in haar hoofde een risico op vervolging door de taliban zou inhouden. Dit is dan ook niet meer dan een blote bewering, die geenszins ernstig is.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst de verzoekende partij op haar verblijf in het Westen en betoogt zij dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïdoleerd omwille van een (toegeschreven) verwestering.

6.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

6.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

6.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni

2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

6.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan dienaangaande volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.5. *In casu* betoogt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal haar verklaringen tracht te minimaliseren en verminderen tot “alcohol drinken”, “hasjesj roken” en een “eigen haarstijl”, terwijl haar vrees erin bestaat dat zij de eerbiediging van haar fundamentele rechten wenst. Zij stelt dat de vraag naar “verwestering” van secundair belang is en dat het gaat om de vraag hoe een Afghaanse onderdaan wenst te leven: “*En verzoeker wenst te leven in een samenleving waar zijn wil en zijn persoonlijke vrijheden gerespecteerd worden, wat niet het geval is in Afghanistan*”. Verder wijst zij erop dat zij een jongvolwassene is die werd beïnvloed door de Europese en Belgische gewoonten en zich als een westerling gedraagt. Zij wijst tevens op haar werk in een Nederlandstalige regio waarbij zij in contact komt met vrouwen, haar gebruik van sociale media waarop zij zich uitspreekt tegen de taliban en haar steun betuigt aan de Afghaanse gemeenschap, haar jonge leeftijd en haar verblijf in Europa. Zij meent dat zij hieromtrent niet afdoende werd bevraagd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ter staving van haar vrees legt de verzoekende partij een aantal bijkomende documenten voor (zie verzoekschrift, stukken 3 en 4, alsook de aanvullende nota’s van de verzoekende partij).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke. De verzoekende partij is een volwassen man die in mei 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens haar verklaringen is de verzoekende partij uit Afghanistan vertrokken in 2020. Bij haar vertrek uit Afghanistan was de verzoekende partij reeds 20 jaar oud. Het komt aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

De verzoekende partij toont verder niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïsoleerd/vervolgd.

Door louter te verwijzen naar haar verblijf van ruim twee jaar in Europa maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Zij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij wenst te leven met inachtneming van

haar fundamentele rechten, laat zij na concreet te duiden op welke wijze hieruit zou blijken dat zij de Westerse waarden en normen zou hebben geïnternaliseerd. De bewering dat zij in België wenst te blijven om te kunnen leven zoals zij dat zelf wilt, volstaat hiertoe geenszins. Het loutere feit dat zij in België heeft gewerkt en aldaar in contact kwam met vrouwen, dat zij alcohol drinkt, uitgaat en feest, naar de sportschool gaat en hasjesj rookt, volstaat evenmin. Hiermee duidt zij geenszins concreet aan dat de mogelijkheid om dergelijke zaken te doen een uiting is van het genieten van haar fundamentele rechten dermate dat dit zou getuigen van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De activiteiten van de verzoekende partij op sociale media hebben betrekking op de situatie in Afghanistan en van de Afghaanse gemeenschap en zijn dan ook op zich niet van aard aan te tonen dat zij de Westerse waarden daadwerkelijk dermate heeft geïnternaliseerd dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geïmagineerd omwille van (toegeschreven) verwestering. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de taliban en/of de lokale gemeenschap in Afghanistan van haar berichten op sociale media op de hoogte zouden zijn. Dat de verzoekende partij in België met vrouwen in contact komt en zelfs beweert alhier een relatie te hebben met een vrouw, toont op zich evenmin aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen, temeer daar in de patriarchale Afghaanse samenleving mannen meer vrijheden hebben dan vrouwen. Betreffende de foto van het kind van een vriend (tweede aanvullende nota verzoekende partij), dient vastgesteld dat hieruit niet kan blijken dat de verzoekende partij ingeval van terugkeer zou worden geïmagineerd omwille van (toegeschreven) verwestering daar niet kan worden vastgesteld wiens kind wordt afgebeeld en/of wat de band van deze persoon met de verzoekende partij is. Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud onvoldoende werd bevraagd over haar vrees omwille van haar verblijf in Westen, dient erop gewezen dat zij, gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, alle kansen heeft om de verschillende elementen dienaangaande aan de asielinstanties kenbaar te maken, hetgeen zij ook middels haar verzoekschrift en haar aanvullende nota's heeft gedaan. De Raad besluit dat de aangebrachte elementen enkel aangeven dat de verzoekende partij zich aangepast heeft aan de omstandigheden van haar verblijf in België in het kader van haar lopende procedure om internationale bescherming, doch dat zij geen concrete, persoonlijke elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat haar verblijf in België zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat de verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmagineerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

De verzoekende partij reikt echter in het kader van haar beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Hoger werd reeds vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden beperkte contacten met haar familie in Afghanistan. Uit haar verklaringen blijkt verder niet dat haar familie problemen heeft gekend omwille van haar vertrek uit Afghanistan of haar verblijf in Europa.

Voor het overige komt de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

6.3.6. In zoverre de verzoekende partij de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verder heeft de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een vrees om door haar familie en/of de lokale gemeenschap te worden verstoten en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie en/of de lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar de verzoekende partij wijst op de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient gewezen op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de

nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunduz. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert aan dat: *“Deze risico is verhoogd door het specifiek profiel van verzoeker (supra [...]) : hij heeft zijn land verlaten erg jong, hij werkte in België in het Nederlandse taal, bid [sic] niet meer, wenst het respect van zijn vrijheden, respecteert de waarden en “normen” van zijn religie niet meer, hij gebruikt Facebook en tiktok en verspreidt informatie tegen de Taliban. Hij zal worden beschouwd als verwesterd of ten minste als dichter staand van het Westen.*

In het bijzonder moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar willekeurig geweld heerst, alsook van het feit dat hij zal terugkeren als een verwesterde jongen volwassene en als een asielzoeker wiens verzoek werd geweigerd.”

Deze elementen hebben echter betrekking op een nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet die evenwel niet aanmerking komen als persoonlijke omstandigheden die kans verhogen dat de verzoekende partij slachtoffer zou worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

